Ч. 29 Второк 8 (20) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї.
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Анґлийско-трансвальска війна). — Рух російских войск в середній Азиї).

Соботнійша рада міністрів займала ся в першім ряді біжучими справами відтак обговорювала проґраму робіт ради державної. В кругах правиці говорять, що правительство роздумує над способом, в який можна би наклонити Чехів до залишеня обструкциї, якою они грозять. В тій справі відбуде ся в найблизших днях нова рада кабінету. Але навіть в кругах прихильних Чехам підносять, що зміна в загальній ситуациї парляментарній без сумніву зробить для них обструкцию тяжшою. Заповідають навіть Чехам, що правиця відверне ся від них і що они лишать ся цілком самі. З другої сторони правда, що на послідній конференциї провідників правиці заявив ся презес Яворский з притиском за удержанем звязи правиці. — „На річних зборах прагскої торговельно-промислової палати президент Воганка здаючи справоздане з інтересів палати навязав до політичної ситуациї. Він звернув іменно увагу на глубоке зворушене викликане між Чехами знесенем языкових розпоряджень, зазначив, що маніфестациї і забуреня, котрі відтак наступили, мусять викликати жаль в кождім чеснім патриоті і згадав про шкідні наслідки тих ексцесів для промислу і торговлі. Бесідник підніс конечність зближеня обох народів рівних собі на поли економічних здобутків. Се бажанє виявили вже купці і промисловці маніфестациями, до котрих прилучили ся також широкі круги з поза границь Чехиї і котрих вислідом є теперішна полюбовна конференция. Бесідник надіє ся, що покликані довірєм співгорожан мужі, щасливо вивяжуть ся з своєї задачи і найдуть підставу до спільного порозуміня. Палата вибрала назад ту саму президию. Німці знов здержали ся від голосованя.

Вісти які надійшли про армію Робертса велять здогадувати ся, що Бури заходять Анґлійців з заду і хотять їх відтяти від получень з Капштадтом. І так доносить Magdeburger Ztg. з Льондона, що ґенерал Бурів Делярей ішов слідом за Френчем та забрав єму всю поживу і муницию. Тепер стоїть Делярей на полудневий всхід від Якобсдаль і загрозив армії Робертса. З Преториї доносять о борбі під Якобсталь з 15 с. м., що два тисячі Анґлійців продерло ся через становище Бурів до Кімберлей між тим, як часть Бурів була рівночасно занята борбою коло Кімберлей. Доносять також, що дальші відділи Анґлійців відтяті. Бури мали забрати богато людий до неволі і вози з поживою.

В справі рухів російских війск в Азиї „Таймс“ доносить, що не малі відділи російских війск, але цілу бриґаду піхоти з відповідним відділом артилєриї перевезено над границю Афґаністану. Говорять, що в Кушку нагромаджено вже 20.000 російского війска, хоч порішено транспортувати їх частями і різними дорогами. Мотивоване сніжними заспами опізненя транспорту товарів на закаспійскій зелізници „Таймс“ пояснює транспортом російских війск в напрямі Афґаністану. — Росия забрала ся також до скріпленя своєї фльоти. До Льондона донесено, що на підставі розпорядженя з дня 1-го с м. чорноморска фльота має бути як найскорше збільшена о 4 воєнні кораблі і 4 воєнні транспортовці. Се розпорядженє здивувало навіть російскі маринарскі круги. Говорять, що незабаром має вийти розпорядженє в справі скріпленя балтийскої фльоти. В деяких кругах надіють ся, що рівночасно із скріпленем фльоти, наступить реорґанізация офіцирского корпусу маринарки.

Новинки.

Львів дня 19-го лютого 1900.

— **Іменованя**. П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував ад'юнкта галицкої прокураториї скарбової дра Ант. Цолля і концепіста в моравскім намістництві дра Тадея Ріґнера концепістами в міністерстві віроісповідань і просьвіти. — П. Міністер судівництва іменував заступниками прокуратора державного ад'юнктів Йос. Ганчаковского в Дрогобичи для Тернополя, а дра Романа Чайковского в Самборі для Перемишля.

— **Подяка.** Підписані складають прилюдну подяку п. послови Вп. Казимирови Ройовскому за дар 10 Корон для читальні „Просьвіти“ в Дубі, повіта долиньского, котру то суму зложив на руки начальника тої-ж громади. — *Петро Библів*, начальник громади; *Іван Клюс*, голова читальні; *Ілия Каліцун*, заступник голови.

— **Подяка**. Зверхність громадска в Горигладах, повіта товмацкого, складає прилюдну подяку п. Петрови Кобилявському, учителеви в Ольшаници за его щиру і правдиву працю около наших дітий. — *Дворский Никола*, начальник громади.

---

25)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

О Сафоно! коби ти вже нині була мовю женою! Хто має так великий скарб, як я в тобі, той нехай єго стереже і не забагає инших скарбів, котрі преці в порівнаню з ним лиш бідолашні! В моїй вітчині, що правда, такий звичай, що кождий мужчина бере собі богато жінок; але то лиш дозволяє ся а не наказано законами. Та й мій батько має, що правда, сто невільниць, але лиш одну законну, правдиву супругу нашу матір Касандану.

— А я буду твоєю Кассанданою?

— Ні, моя Сафоно; бо тим, чим ти будеш для мене, не була ще ніяка супруга для свого чоловіка!

— Колиж ти прийдеш мене взяти?

— Скоро буде можна і вільно.

— То я буду тихенько і зовсім терпеливо ждати!

— А буду я мати від тебе яку звістку?

— Я буду писати до тебе довгі, довгі листи і передавати всім вітрам поздоровленя для тебе....

— Робиж так, моя голубко; а що до листів, то передавай їх післанцеви, що буде донці короля, Нітетіс, приносити вісти з Єгипту.

— А деж я єго знайду?

— Я установлю в Навкратіс чоловіка, котрий все залагодить, що ти єму передаш. Все подрібне обговорю з Меліттою.

— Ми можемо на ню спустити ся, бо она розумна і вірна; але я маю ще й иншу приятельку, котра мене по тобі найбільше любить, а котру і я по тобі найліпше люблю.

— Ти маєш на думці твою бабуню Родопіс?

— Мою щиру кормительку і учительку.

— То благородна невіста! Кревус уважає єї за найліпшу із женщин, а він знає ся на людях так, як лікар на зілю та корінях. Він знає, що в одних криє ся небезпечна отруя, що в других суть цілющі каплі, а Родопіс, так каже Кревус, то ніби рожа, що надає запаху і уділяє покріпляючого олію для ослаблених недужих, хоч би она, вянучи, тратила листочок за листочком, і з терпеливостию ждала вітру, що єї зовсім розвіє.

— О, коби она як найдовше жила! Наймилійший мужу, вислухай ще одну мою велику просьбу!

— Я вже й вислухав єї, заким ще й учув.

— Не лиши Родопісу в Єгипті, коли мене возьмеш до себе. Нехай она піде з нами. О, она така добра, так мене любить, свою внучку, так щиро, що чує ся щасливою тим, що мене могло би зробити щасливою, і що то, що дороге мому серцю, мусить і єї серцю бути милим.

— Она буде першим гостем в нашім домі!

— Який ти добрий! Тепер я зовсім вдоволена і спокійна. Добра старушка, таже мене їй потреба! Она не може жити без мене, своєї дитини. Від мого усьміху стає она веселійша і щезає єї тяженька журба, а коли она сидить коло мене і мене научає, коли сьпіває мені пісні, коли показує мені як держати писальце, як перебирати на струнах лютні, тогди єї чоло роз'яснює ся чистійшим сьвітлом, вигладжують ся всі зморщки, які поробила їй гризота, єї лагідне око усьміхає ся. і она забуває не одну гірку годину, уживаючи весело теперішности.

— Я спитаю єї, заким ще розстанемо ся, чи она схоче поїхати з нами до моєї далекої вітчини.

— О, якаж я весела! — А чи знаєш ти, що мені вже зовсім не лячно першого часу розлуки? Тепер чей же можу тобі, яко мому мужови і панови все сказати, що мене болить і що мені радість робить; але перед другими мушу мовчати. Знайже мій наймилійший, що

— Не пасічник. З Бережанщини пишуть нам: В Плаучи малій, повіта бережаньского, добув ся в ночи з дня 11 на 12 с. м. до стебника місцевого властителя п. Й. Гавита медвідь дворукий, а взявши 2 пні, винїс їх до поблизького потока, щоби пчоли в водї потопити, бояв ся видко, щоби его не пожалили. В тій цїли виймав він по одній рамці, вкладав у воду, а коли пчоли поплили з водою, забрав 17 до 18 рамок і пішов в безвисти з ними. Люди, що брали воду з того потока, бачили пливучі по водї пчоли. Жандармерия пошукує за тим неприятелем чужого майна і невинних працьовитих комашок. Видко, що не був то пасічник, бо знав би, що під весну нема в пнях більше меду як 1 до $1\frac{1}{2}$ літри. Такої крадежи допускає ся той медвідь дворукий вже другий раз безкарно, а добре би стало ся, як би его вислїджено і примірно укарано.

— Нещастна пригода. Дня 15 с. м. господар Іван Яник з Заболотова купив фіру вапна в Перемишли і вертав домів. На дорозї від падаючого дощу заняло ся негашене вапно і зачало горіти. Яник побіг в сусїдне село просити людий о ратунок, а заким люди прибігли, ратунок показав ся спізненим. Кінь був так попечений, що треба було его добити. (Яник віз вапно одним конем). Властитель на вид такої втрати покинув все і від трех днів десь пропав. Можливо, що допустив ся самоубийства.

— Кілько сотиків заважить корона? В однім товаристві у Відни стали гості о заклад згадувати, кілько сотиків заважить срібна корона. Одні вгадували, що 40, другі що 50 і так кождий инакше. Наконець, щоби переконати ся, чия правда і хто виграв заклад, принесено вагу і зважено. Показало ся, що три сотики заважили корову.

— Перший бузько. Одна альзатска газета подала таку звістку про першого бузька: Нині, ві второк, дня 13-го лютого, року божого 1900, межи 2 а 3 годиною, приїхав поспішним поїздом пан барон Бузько з Африки тут до Гемар і замешкав на своїм воздушнім замку на церковній бани. Достойний гість змучив ся далекою дорогою. Мимо того уділяв він вже авдиєнций і розповів деякі новинки. Лиш о тім, що дїє ся межи Англїйцями і Бурами в тій чорній части землї, не хоче він нїчого говорити. Здає ся, що Англїйці заборонили ему о тім розповідати. Треба отже чекати, аж приїде его достойна супруга, котра єсть говірливійша.

— Бальон ґрафа Цеппеліна, про котрого технїчну будову ми свого часу обширно писали, потерпів першу, хоч що правда, малу шкоду. Буря, яка лютила ся дня 14-ого с. м. над озером Боденьским, пігнула по части тонке алюмінїєве его вязанє та розірвала в кількох місцях нютоване. Але на більше ушкодила буря той будинок на озері, в котрім лагодить ся бальон до відлету, а его направа буде, здаєсь, вимагати довшого часу, і ледве чи бальон сей буде міг вже в цьвітни, як то первістно було постановлено, відбути першу пробу. Гр. Цеппелін, давний віртембергский ґенерал, котрий, вислуживши у войску, взяв ся з цїлою енерґією до придумання такого бальона, котрим би можна зовсім певно і свобідно лїтати у воздусї, так, як кораблем плавати по мори. Коли вже теоретично виготовив проект свого винаходу, завязав акцийне товариство для воздушної плавби з капіталом 800.000 марок (960.000 К.), до котрого сам приступив з капіталом 400.000 марок, і з весною минувшого року приступив до будови того бальона. Він вибрав до того місце над озером Боденьским, а іменно місточко Манцель ко.о Фрідріхсгафен на побережу сего озера, а то длятого, що поверхня озера, займаюча около 500 квадр. кільометрів, дає понад собою найдогіднїйше, бо найсвобіднїйше місце до лету. З озера можна буде дуже добре видїти як бальон лотить, а на случай якої катастрофи можна буде легко і борзо зі всїх сторін прийти ему на поміч. Отже в згаданій місцевости коло берега побудовав він насамперед на 60 понтонах величезну буду, довгу на 160, широку на 24 а високу на 23 метрів. Середна часть тої буди, на котрій монтує ся бальон, спочиває на окремих понтонах, дає ся висувати з буди і всувати назад та єсть уставлена, що вітер може легко обернути на всї боки. Крім тої єсть ще друга менша буда, в котрій має помістити ся 2000 зелїзних цилїндрів з 10.000 кубічних метрів водня до наповненя бальона. Сам бальон єсть то цилїндер, довгий на 120 метрів, і має в промірі $11\frac{1}{2}$ метра. На обох кінцях єсть він заокруглений і має керми, котрими можна кермувати в один або в другий бік. В середині єсть він поділений на 17 комор, з котрих кожда має в собі свій окремий бальон, отже хоч би одна часть бальона і ушкодила ся, то другі будуть ще держати. До кермованя бальоном то в гору то в долину, служать крила, причіплені в послїдній его третині. Під бальоном висить лодка, призначена для залоги, котра має ся складати з 5 людий, друга лодка на машину бензинову, котра має порушати крилами бальона, і ґалерийка, по котрій можна свобідно переходити попід бальоном з одної лодки до другої. Коли би бальон сей дійстно удав ся, то було би се справдешне і небувале доси чудо сьвіта.

— Бійка снїгом на великі розміри. Минувшого вівтірка, зараз по приїздї кн. Генриха, настала була в Берлинї, в т. зв. Люстґартен, бійка кулями зі снїгу, на так великі розміри, що аж мусїло виступити кілька відділів кінної і пішої поліції та робити порядок. В тім городї зібрало ся було кілька тисячів дїтий і насамперед зачали кидати кулями зі снїгу в їдучі омнїбуси та фіакри, а відтак і в переходячі туди мужчини і женщини. Не лїпше повело ся і поліцаянтам, котрі кинули ся розганяти хлопців. Ученики, до котрих прилучили ся ще й инші старші хлопаки, перейшли відтак на сторону, де стоїть музей, і розпочали таку бомбардацию, що треба було музей замкнути, а люди, що там були, мусїли виходити задними дверми. Тота бійка на кулї зі снїгу тревала кілька годин, аж наконець з'явили ся більші відділи кінної і пішої поліції та зробили їй конець.

— Скарб грецких цїсарів. В Константинополи відкрито скарб з часів византийских в стариннім скарбци грецких цїсарів. Робітники доглянули недавно в скарбци побіч сьв. Софії камінні двері, що вели до глубших підземних склепінь. Вибрана до сего комісия веліла отворити двері і дістала ся ними до глубше положеного, низького, але дуже обширного склепіня, заповненого скарбами з часів здобутя Константинополя (1453 р.). Много найдених предметів перенесено до одної з цїсарских палат. О вартости винайдених скарбів годі що довідати ся, бо все покрито великою таємницею. Тілько се певне, що найдено много збруї, особливо з часів Константина Палеольоґа.

— О незвичайній пригодї оповідає „Тифлиский Лісток": В селї Керкенджі повіта шемахиньского принесено до хресту дві дитини однакового пола. Вірменьский сьвященик після обряду занурив головки обох немовлят рівночасно у сьвячену воду і передав їх родичам. Коли принесено дїти домів, одна з материй заявила, що се не еї дитина, а якась підмінява. Куми вибрали ся зараз до другої матери і зажадали звороту дитини, підмінної через неувагу. Але тут стрітили сильний опір, бо друга мати обстала твердо при тім, що їй принесли від хресту таки еї синка. А треба знати, що одно з хрещених дїтий було сильно збудоване, здорове та румяне, а друге слабоньке, худоща-

---

ми, коли ви поїдете до своєї вітчини, сподіваємо ся в нашім домі двоє маленьких гостий: дїтий доброго Фанеса, того чоловіка, задля котрого твій приятель, син Крезуса, зробив так благородне дїло. Я буду тї діточки завсїгди так доглядати як мати, а коли они будуть чемні, то буду їм розказувати красні казки о королевичу, сильнім герою, що взяв собі просту дївчину за жінку, а коли відтак буду їм розповідати, як він виглядав, то ти будеш менї стояти перед очима як на яві, а тих двоєчко навіть і не здогадують ся, що то я тебе від голови до ніг описую. Мій герой буде високого росту з золотими кучериками, твої сині очи будуть украшати его лице, і він так само як ти буде убраний в пишну королївску одежу; твоє благородне серце, твоя правдива щирість, твоя почесть для богів, твоя хоробрість і твоя велика герейска відвага, словом все, що менї на тобі подобало ся і стало цїнним, буде украшати мого героя. Дїти будуть слухати! А коли они скажуть: Ах як же ми любимо того королевича, який же він красний і добрий; ах, коби ми могли видїти того благородного молодця — тогди я пригорну їх до мого серця та поцїлую їх так, як тебе цїлувала, а тогди і бажане дїтий буде сповнене, бо длятого що ти у мене в моїм серци, то ти живеш в менї і близький до них, а коли они мене будуть обнимати, то і тебе так само!

— А я піду до моєї сестрички Атоси та розкажу їй все, що видів в моїй подорожи. А коли буду їй описувати повабність Греків, величавість їх дїл та красу їх женщин, то опишу їй тебе, моя любко яко образ золотої Афродіти. Буду їй богато розповідати о твоїй честноті, твоїй красї і обичайности, о твоїм сьпіві, котрого милозвучність змушує навіть соловейка слухати его коли він має можність того, та о твоїй любови і твоїй ніжности. А то все перенесу з тебе на божу стать Цяпріси та поцїлую мою сестричку, коли она скаже: О, Афродіто, коби я могла тебе побачити!

— Чи чуєш, що то було, то служниця плеснула в долоні! Бувай здоров, мусимо розійти ся! До скорого звиданя!

— Ще лиш раз най поцїлую!

— Бувай здоров!

* *
*

Мелітту від утоми і старости зморив сон таки там, де стояла. Наконець голосний шум розбудив еї з дрімоти. Ось і плеснула она з долоні, щоби остеречи парку і прикликати Сафону, бо видїла по зьвіздах, що вже незадовго буде свитати.

Коли старуха з відданою їй в опіку дївчиною доходила до дому, переконала ся, що того шуму, який еї розбудив, наробили гості, котрі вже збирали ся відходити.

В як найбільшім поспіху впустила она перепуджену дївчину задними дверми до хати, завела еї до еї спальнї і як раз хотїла брати ся розбирати дївицю, коли Родопіс увійшла.

— Ти ще не спиш, Сафоно? — спитала она. — Що то значить ся, моя дитинко?

Мелітта дрожала і мала вже на устах якусь бріхню; але Сафо кинула ся бабуни на шию, обняла еї ніжно, поцїлувала з цїлої щирости та розповіла їй отверто історию своєї любови.

Родопіс поблїдла.

— Піди собі! — крикнула она до невільницї. Відтак приступила до внучки, поклала їй руки на плеча і сказала: Подиви ся менї просто в очи Сафоно! Чи можеш ще подивити ся на мене так само веселенькою, так само дитинно невинною, як перед приїздом того Перза?

Тогди дївчина усьміхнула ся і весело глянула бабуни в очи, а Родопіс притулила еї до грудий і сказала: Від коли ти перестала бути дитиною, старала ся я виховати тебе на достойну дївицю і ухоронити тебе від любови. Я хотїла тобі завчасу вибрати відповідного мужа та по еллинському звичаю [1]) віддати тебе за него; але боги присудили инакше. Ерос сьміє ся зі всїх границь, які ему ставлять людскі руки; горяча еольска [2]) кров в твоїх жилах визвала вже тепер любов в тобі, палке серце твоїх лесбійских предків бє і в твоїй груди. Що стало ся, годі вже змінити. Бережи же веселі хвилї сеї твоєї чистої першої любови як дороге майно в домі твоїх згадок, бо теперішність кождого чоловіка стає скорше чи пізнїйше така убога, така пуста, що ему треба тих скарбів згадок, щоби не загибати марно. Згадуй тихцем красного хлопця, скажи ему бувай здоров, коли верне до своєї вітчини, але стережи ся того, щобись сподівала ся побачити его знову. Перви то люди легкої вдачі і непостійні; все нове манить їх, они приймають все чуже з отвертими руками. Твоя повабність певно що сподобала ся королївскому синови. Він тепер розгорів жаром любови для тебе, але він молодий і красний, зі всїх сторін

[1]) Спартанцї побирали ся їдучи за наклоном свого серця, а у Атинцїв родителї молодої умавляли ся що до подружа. То була причина або наслїдки, що атиньскі дївчата жили у великій самотї.

[2]) Сафони дїдо Хараксос, брат поетки Сафони, був яко Лесбієць Еольцем.

ве та смаглавої шкіри. Анї громадска старшина, анї повітові власти не могли спору порішити, отже обі матери будуть мусіли явитись перед судиєю мировим.

— **Такої катастрофи ще не було.** З Ґватемалї доносять: Стала ся тут страшна катастрофа. Підчас якогось торжества шкільного, на котрім був також і президент републики Карнера, зробив ся з незвістної причини переполох. Карнера гадаючи, що розходить ся о замах на его особу, казав войску стріляти до товпи і тогди зранено смертельно 300 дітий.

— **Страшний оркан**, як доносять телеґрами з Палерма, лютував оногди над Сицилією. В Палермі під напором оркана завалив ся дім і під его розвалинами погибло сім осіб, а одну сильно покалїчило. — З Льондона доносять також о страшній буря з сніжною метелицею, що лютила ся над цілою Анґлією. Кілька кораблїв розбило ся о скали на Північнім мори. — З Бордо (у Франциї) доносять, що там розбив ся при устю ріки Жіронд, корабель з Нанті, при чім тринайцять осіб найшло смерть в морских филях.

— **Доля російского офіцира.** Сими днями помер в Будапешті робітник Алексій Смогилович, занятий при будові парляменту. Він в нетверезім станї упав з будинку і так розбив собі голову, що его непритомного відвезено до шпиталю, де він незадовго помер. Коли вже его похоронено в спільнім для всіх бідаків гробі, прийшло властям на гадку, що треба розвідати хто був той робітник і звідки він. Перешукано его лахи і в них знайдено пачку пожовклих паперів, з котрих показало ся ось що: Смогилович походив із знатного роду і вступив був до российского войска, де став поручником при Преображеньскім полку. Тогди то познакомив ся він і полюбив ся з хорошою Росиянкою Надїною Леронтовскою, не знаючи нічого о тім, що она есть одною з найревнїйших нігілїсток. Она задля своєї краси і інтеліґенциї мала приступ навіть в двірскі круги і там з'єднувала прихильників для своєї партиї. Але одного дня поліция обступила дім де Надїна мешкала і арештувала еї. Тогди то арештовано також і згаданого офіцира, котрий під ту пору перебував у неї. Він пересидів кілька місяців в криміналї, а хоч і не було ніяких доказів на то, що він належить дійстно до нігілїстів, засуджено его на тій основі що він був любовником нігілїстки, на цїле житє в каторгу до копалень олова в Сибіри. Чотири роки пересидів він в копальнях, аж одного разу утік при помочи якогось козака, що давнїйше служив під ним. Він утік був насамперед до Малої Азиї, відтак до Туреччини а з відтам жебраючи і заробляючи на кусевь хлїба перейшов через Болгарию і Сербію. До родини бояв ся писати, щоби власти российскі не довідали ся де він перебуває та щоби не зажадали его видання. Яких вісїм лїт тому назад прийшов він був до Будапешту і тут в послїдних часах знайшов був роботу при будові парляменту. О своїй недоли не говорив він нікому лиш шукав відради в горівці, так знайшов в ній остаточно свій конець.

Телеґрами.

Відень 19 лютого. Мінїстер заграничних справ, ґраф Ґолуховский, вернув сюди вчера з Галичини.

Льондон 19 лютого. Доносять з Дурбану, що ґен. Буллер розпочав знов борбу з Жубертом. О вислїдї борби не ма ще ніяких вістий.

Прага 19 лютого. Положене в страйкових округах незмінене. Вчерашний день минув спокійно. В кількох місцевостях відбули ся збори. В наслідок недостачі вугля застановили роботи фабрики скла в Брис, Гайліґенкрайц і Вранові. З тої причини 520 робітників утратило роботу.

Льондон 19 лютого. Королева іменувала полковника Френча, що мав доси лиш титул ґенерала дійстним ґенералом, а підполковника Кекевіча, команданта Кімберлею полковником.

залицяють ся до него а він Перз. Забудь ти на него, щоби він не забув на тебе!

— Якже ж менї забути на него, бабунечко! Хибаж я не присягла єму вірність на віки?

— Ви діти зраєтесь тою вічностию, як би то була лиш хвиля! Що до твоєї присяги, то я еї не похваляю; але я тїшу ся з того, що ти еї держиш ся, бо я не люблю тої безбожної приповідки, котра каже, що Зевс не слухає присяги залюблених. Чомуж би бог мав менше зважати на ту присягу, що еї складають на то, що чоловікови найсьвятїйше, як на ту, котра дотикає лиш до таких дрібниць як то, що називає ся моє і твоє? Додержуйже того, що ти прирекла, не забувай нїколи на твою любов, але й привикай до тої гадки, що треба відмовити собі особи свого милого.

— Нїколи, бабунечко! Хибаж би Барт'я міг бути менї приятелем, як би я єму не вірила? Як-раз длятого, що він Перз, котрий каже, що у него правда найбільшою честнотою, можу напевно мати надію, що він не забуде на свою присягу і мимо злого звичаю Авиятів зробить мене своєю одинокою жінкою.

— А як він забуде на свою присягу, то цїлий свій молодий вік марно пересумуєш і з затроєним серцем...

— О добра, люба бабунечко, не говори так страшних річий! Як би ти его так знала, як я знаю, то й ти мусїлаби зі мною радувати ся та й признала би менї, що скорше може в Нїлю води не стати і піраміди можуть завалити ся, але мій Барт'я мене не обманить!

Дївчина вимовила ті слова з таким радістним довірем, в такою переконуючою певностию, а еї чорні, сльозами зайшлї очи засьвітили ся при тім таким жаром і таким щастєм, що навіть і лице старушки повеселїйшало.

Сафо ще раз обняла бабуню за шию, розповіла їй все що до словечка, що еї милий з нею говорив, і закінчила свою довгу бесїду викликом: Ох бабунечко, я така щаслива, така щаслива! А коли ще і ти поїдеш з нами до Перзиї, то вже тогди не буду мати чого просити собі у безсмертних.

— Коби лиш не за скоро прийшло ся тобі знов до них руки витягати — сказала Родопіс зітхнувши; — бо они завистним оком споглядають на щастє смертних і наважують нам подостатком всякого лиха, але доброго то лиш скупенько. Лягайже тепер спати, моя дитинко, і помоли ся зі мною, щоби то все щасливо закінчило ся. Дитинї сказала я нинї добрий день, дївици кажу добра ніч; дай боже, щоби ти яко супруга наставила менї так само весело устоньки до поцїлунку, як отсе тепер.

— Завтра поговорю об вашім дїлї з Кресусом. Від того, що він скаже, буде зависїти, чу буду могла позволити тобі, вижидати повороту Перза, або чи буду мусїла заклинати тебе, щоби ти забула на королївского сина і стала незадовго ґаздинею Єллина, котрого я тобі виберу. Спи добре, моя любенечка, спи спокійним сном; твоя стара бабуня не буде спати за тебе.

Сафо заснула вколисана блаженним сном; але Родопіс з отвертими очами то усьміхнена, то зморщивши чоло многозначно повитала сходяче сонце і ясний день.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмеве
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_9$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

Ч. 6778.

ОГОЛОШЕНЕ.

В краєвих низших школах рільничих в Бережници, п. Стрий; в Городенці; в Ягольници; в Кобірницях, п. Кенти; в Суходолі, п. Коросно зачинає ся шкільний рік 1900/1901 з днем 1. липня 1900 року.

Краєві низші школи рільничі мають на ціли образувати передовсім синів селян на уздібнених практичних господарів.

Цілий курс науки тревае три роки. Всї ученики мешкають в заведеню. Оплата за удержане в заведеню виносить 150 Корон піврічно. — Незасібні ученики можуть бути приняті на кошт фонду краєвого, т. є. дістають безплатно мешкане, стравунок і одежу.

Поданя о приняте до котрої небудь з повисше згаданих шкіл рільничих треба вносити найдальше до 31 мая с. р. до дирекциї школи. До поданя (вільного від стемпля) треба долучити:

а) метрику уродженя на доказ, що кандидат скінчив 16 лїт,
б) сьвідоцтво здоровля, виставлене лїкарем;
в) сьвідоцтво шкільне з окінченя народної школи і сьвідоцтво моральности;
г) сьвідоцтво убожества, єсли кандидат убігає ся о приняте на кошт фонду краєвого.

В дни, означенім дирекциєю школи, складають кандидати вступний іспит, щоби виказати достаточне приготовлене до дальшого образованя в школї рільничій.

Видїл краєвий Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князївством Краківским.

У Львові дня 10 лютого 1900.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).